

Column op Eva-online:

<https://eva.eo.nl/artikel/2019/02/een-gevoel-van-vrijheid-als-je-ziek-in-bed-ligt/>

Een gevoel van vrijheid als je ziek in bed ligt

Marika, chronisch ziek, ligt uitgeput op bed. "Niet bepaald het leven zoals we ons dat voorstellen. En toch ben ik tevreden, of nee, het is nog iets anders. Het is alsof ik een beetje boven mijzelf uitgetild word."

Het is begin januari en ik lig op bed in de uitbouw van onze woonkamer. Ik ben nogal moe na de afgelopen intensieve weken. Nu de rust weerkeert, voel ik pas hoe moe ik ben. Ik weet dat ik vandaag, morgen en misschien nog wel langer, voornamelijk hier op bed zal doorbrengen. Er zal niet veel uit mijn handen komen.

Ooit zei iemand eens tegen me: "Maar dat is toch geen leven?," en ik was het stilletjes wel met haar eens. Want op bed liggen, nergens heen kunnen, te moe zijn om te Facebooken of een telefoongesprek te voeren, is nu niet bepaald hoe we ons het leven voorstellen.

'Wat is het fijn om zo uit te rusten'

Ik kijk naar buiten over de weilanden. Ja, inderdaad, ik bof met zo'n mooi uitzicht. Terwijl ik wat lig te denken en te soezen, besef ik dat ik me tevreden voel. Wat is het fijn om zo uit te rusten, zo vredig en veilig op bed te liggen, zo te genieten van het uitzicht. En omdat de kinderen uit huis zijn, hoef ik me ook niet druk te maken over maaltijden, zoekgeraakte gymkleding, brengen naar blokfluitles, enzovoort.

De rauwe werkelijkheid

Uitgeput op bed en toch tevreden, of nee, het is nog iets anders. Het is alsof ik een beetje boven mijzelf uitgetild word. Alsof ik even boven de rauwe werkelijkheid uitstijg. Het is een moment dat ik me blijf herinneren omdat het niet zo vaak voorkomt, hoewel ik het juist de afgelopen tijd nog twee keer meemaakte.

Tastbaar verdriet

Een week eerder stonden we rond het open graf van mijn schoonmoeder. Zij werd 94 jaar en we zijn dankbaar dat zij zo lang bij ons mocht zijn. Maar nu moesten we haar loslaten en achterlaten op de begraafplaats. Dat was de rauwe werkelijkheid. Ons verdriet was tastbaar en zichtbaar. Maar toen was daar een gevoel van vrede, van bevrijding. We hadden immers uitzicht op een andere werkelijkheid die ons gemis en verdriet te boven gaat?

*'Daar was dat gevoel weer
dat me boven de werkelijkheid uittilde'*

Het tweede moment was op oudejaarsavond, toen mijn man en ik in de doorgaande viering in de Bethelkapel in Den Haag waren. We zongen Taizé-liederen en spraken onze voorbeden uit voor God. Het zag er slecht uit voor de familie Tamrazyan en een verruimd kinderpardon zat er niet in. Dat was de rauwe werkelijkheid. En toch waren er weer voorgangers en bezoekers en dat bleef maar doorgaan. En daar was dat gevoel weer dat me even boven die werkelijkheid uittilde.

En toch...

Nee, ik had geen visioenen of hallucinaties en de rauwe werkelijkheid beleefde ik ten volle. Maar er was wel dat gevoel dat ik misschien wel het beste als 'vrijheid' kan omschrijven. Over de grenzen van de werkelijkheid heen, besepte ik dat er een groter wereldverhaal is waarin niet de mens maar God het laatste woord heeft. Op welke manier, dat weet ik niet. Maar dit besef gaf me een wonderlijk gevoel van vrijheid die de rauwe werkelijkheid in een ander, milder licht zette.